

Братислав Р. Милановић

ПЛАВА МЕДУЗА

ЗЕВSOVA КУПАЛА

Дошли су опет ко хорда са севера,
намерни да виде Зевсову каду
где се још купа господар богова
доведећ коју нимфу ил најаду
да му песме пева: – стара невера
ужива и сада у складу слогова,

(свакако оних срочених о себи).
А кад се међ смртницима, доле,
зачује тутњава из Зевсових купала
нема ко од њих замислио не би
с каквом се силином богови воле...
И нада би насртљиво наступала...

Док силазе са Олимпа туристи
и загледају дражи својих жена,
замишљају (а не кошта ништа)
слатки залогај који ће загрести:
кад се још ноћас усклобуча пена
док обожују смртна купалишта.

Лишохоро – Београд 6.11. 2018

КУПАЊЕ БОГОВА ИСПОД ОЛИМПА

Богови су ту, међу нама,
за ситнину купују вино...
А потајно се игра драма
између њих и светлости,
– указују зракова ости
што још палацају над тмином.

Из мастила које притиска
и небо и море само се
издваја један светли зубац:
и пружа до воде као блиска
подршка силама што носе,
доле, од сјаја саткан рубац

и простиру га на пучини...
И видим како се, смела,
спајају два седефна тела,
у води, на божанској сцени,
и молим Дива да учини
светим и тај призор опсцени.

САН

Сањао сам да скачем у прозачну
воду из неке сулуде висине
и пропадам у дубину, двозначну,
кроз плаветнило, по мери силине
с којом сам заронио према дну.
У том искричавом и опасном сну

потом сам, споро, израњао ка сунцу,
кроз азурне провидне слојеве
из неке сенке што се згушњавала...
Око мене, стремећи ка врхунцу,
плесали су мехурићи ... Издавала
ме снага загледаног у ројеве

зрака што недостаје мојој крви:
немам више моћи у мишићима

за пресудан чин израњања у дан,
језа ми и последњу мисао мрви
док тонем према воденим бићима:
ко ће ме овде наћи? Ово није сан.

6. 11. 2018.

ЈАНТАР

Верици, Василију и Кости

Капље смола са сребрнасте смреке
у густо подне, на доњем Врачару,
на моје лице, твоје руке меке,
на кожу нашу златасту, а стару,
и нуди сетне приче лепореке
за почивку спремну у ћилибару.

Ми гледамо у два мајушна живота
прскани смолом будућег грумена,
и крај конца што ће, кад се одмота,
да сашије књиге: у два волумена
уписане кошмаре и знак огњишта,
овде, где множе се нула и ништа.

А зурећемо једном из грудвице
јантара што нас упорно залива
– налик на фосилне осе самице –
у жилав живот што се тек мешкољи
утуткан у два телашца сањива
заклет да буде бар у нечем бољи.

30. 5. 2018

ПЛАВА МЕДУЗА

Када ме са дна небеса ожеже
у одсудном часу модра медуза,
остаће речи што сам попут мреже
спуштао у језик уз помоћ муза

да ми се песма са суђајем свеже
док не утрне и та тињалица.

Слова ће друга да изричу лица.
Са мене се споро, фотон по фотон,
на дугом путу окрунила светлост...
У сланој бари остао је, потом,
да зија у небо као црна кост
само крњи дуб – свему ругалица.

И медуза ће се грчити на песку
ког твори зрно по зрно видела
(завршни чин у последњем блеску)...
Бодља одласка и њу би бридела
јер ми смо исто у овом трајању
плаћали спајању и растајању.

И пре него што све залије море
насртљивим таласом с пучине:
ил ће да испаре, ил да се скоре
наши остаци – трице и кучине...
Никаквих више неће бити нити
што ће нас овде опет сјединити.

*Олимпијаки Актии,
септембар-октобар 2017.*